

stížnost úsudek vojenských znalců o povaze SA. i úsudek mezinárodní odzbrojovací konference v Ženevě, v rozsudku zmíněný, je to jen nepřipustné brojení proti průvodům prvního soudu a proti jejich hodnocení.

Poněvadž takto znak násilí je v zamýšleném výsledku činnosti obžalovaného dán a v rozsudku byl správně doveden jak ve směru objektivním, tak i subjektivním, bylo působení obžalovaného na B-a, by vstoupil do SA., podřaděno správným výkladem zákona pod předpis § 9 tr. zák. a § 2 al. 1 zák. na ochr. rep. Dožaduje-li se pak zmateční stížnost, aby trestný skutek byl právně posouzen leda podle § 17 zák. na ochr. rep., je bezdůvodná, jakmile bylo správně nalezeno na skutkovou podstatu přísnějšího trestného činu.

Čís. 5073.

Snížené trestní sazby těžkého žaláře od 1 do 5 let (§ 2 zák. čís. 471/1921) lze použít na zločin padělání peněz podle § 1 zák. čís. 269/1919 sb. z. a n. jen, byl-li spáchán paděláním kolků na bývalých rakousko-uherských bankovkách (zák. čís. 84/1919), nikoliv i, byl-li spáchán paděláním skutečných peněz, označených blíže v § 12 cit. zák.

(Rozh. ze dne 8. září 1934, Zm I 690/34.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zamítl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku krajského soudu trestního v Praze jako soudu porotního ze dne 22. května 1934, pokud jím byl stěžovatel vinným uznán zločinem padělání peněz podle § 1 zákona ze dne 22. května 1919, čís. 269 Sb. z. a n.

Z d ů v o d ů:

Není opodstatněn zmatek čís. 6 § 344 tr. ř., jež stěžovatel spatřuje v tom, že nebyla dána porotcům dodatková otázka, zda sazba trestu těžkého žaláře v trvání od 1 do 5 let je dostatečná, hledíc k povaze činu. Je sice správný poukaz zmateční stížnosti na to, že nejvyšší soud v rozhodnutí čís. 2821 sb. n. s. vyslovil, že se má po rozumu §§ 2 a 3 odst. 2 zák. čís. 471/1921 sb. z. a n. dáti, rozhodují-li porotci o zločinu padělání mincí, dodatková otázka, zda sazba trestu těžkého žaláře v trvání od 1 do 5 let je dostatečná, hledíc k povaze činu. Toto rozhodnutí odvolalo se v podstatě jen na rozhodnutí dřívější, uveřejněné pod č. 2441 sb. n. s., a toto opět v podstatě jen na výnos ministerstva spravedlnosti ze 16. srpna 1920, č. 28346/1920. Nejvyšší soud přezkoumává v souzeném případě z doslovu a účelu zákona znova otázku, pokud se výjimečný předpis § 2 zák. ze dne 22. prosince 1921, čís. 471 Sb. z. a n. vztahuje na zločin padělání peněz vůbec, nemohl setrvat na právním stanovisku v cit. rozhodnutí zaujatém, neboť neodpovídá ani doslovu ani účelu § 2 zák. čís. 471/1921.

Podle tohoto místa zákona lze uložit trest podle sazby § 1 téhož zák., t. j. těžký žalář od 1 do 5 let na zločin padělání peněz podle § 1 zák. ze dne 22. května 1919, čís. 269 Sb. z. a n., jestliže byl spáchán paděláním kolků uvedených v zákoně ze dne 25. února 1919, čís. 84 Sb.

z. a n. a jestliže tato sazba jeví se býti dostatečnou, hledíc k povaze činu. Zákon klade tu spolu dvě podmínky, které musí býti obě splněny, neboť jsou uvedeny v zákoně s l u č o v a c í spojkou »a« (o této výhradné funkci spojky »a« srov. Gebauer-Trávníček, Příruční mluvnice jazyka českého, 4. vydání, 1930, str. 417) a nikoliv rozlišovací spojkou »anebo« či jiným vhodným způsobem, který by připouštěl výklad, že každá z těchto obou podmínek je samostatná a že stačí k sazbě od 1 do 5 let jen jedna z nich. Jak tedy plyne při správném mluvnickém výkladu již v doslovného znění cit. § 2, lze použití zmíněné trestní sazby těžkého žaláře od 1 do 5 let na zločin padělání peněz podle § 1 zák. č. 269/1919 Sb. z. a n. jen na padělání kolků výše zmíněných a je-li mimo to splněna ještě další podmínka, že povaha činu poukazuje na dostatečnost této zmíněné sazby. Zmíněné rozhodnutí č. 2821 sb. n. s. dospělo k uvedenému neudržitelnému názoru právě jen z toho důvodu, že stejně jako výnos ministerstva spravedlnosti ze dne 16. srpna 1920 Věstník č. 35/1920 zaměnilo slůvko »a« za slovo »aneb«, čímž byl dán ustanovení § 2 zák. č. 471/1921 Sb. z. a n. bezdůvodně zcela jiný smysl.

O správnosti názoru, že snížené trestní sazby těžkého žaláře od 1 do 5 let lze použití na zločin padělání peněz podle § 1 zák. č. 269/1919 Sb. z. a n. jen tehdy, byl-li spáchán paděláním kolků povahy výše vytčené a nikoliv paděláním skutečných peněz označených blíže v § 12 zák. č. 269/1919 Sb. z. a n., svědčí skutečnost, že v témže zákoně a to zejména v §§ 1 a 2 je již dostatečně přihlíženo při ustanovení trestních sazeb k činům menšího rozsahu a významu a je již tím povaha činu hodnocena, a podle toho jsou také trestní sazby odstupňovány a to jak ve směru přísnějším, tak i ve směru mírnějším. Nebylo proto důvodu, aby zákonodárce v zákoně č. 471/1921 Sb. z. a n. chtěl zavést možnost použití zmírnění trestní sazby od 1 do 5 let při činech tak důležitých a nebezpečných, které jinak velmi přísně zákonem č. 269/1919 Sb. z. a n. stihá; ba naopak je zřejmo, že zákonodárce výjimečným předpisem § 2 zák. č. 471/1921 Sb. z. a n. chtěl omezit a též fakticky omezil použití uvedené sazby na méně významné padělání kolků, použitých po státním převratu k označení rakousko-uherských bankovek za bankovky připuštěné k oběhu v Československé republice; jejich padělání pro povahu zhotovení kolků bylo snadněji možné a též seznatelné, nežli je zpravidla padělání samých peněz a cenných papírů, jim na roveň postavených a proto již povahou svojí nebylo do té míry nebezpečné jako padělání těchto. Nadto v době vydání zákona č. 471/1921 nebylo již třeba činy spáchané paděláním kolků uvedených v zákoně č. 480/1919 Sb. z. a n. tak přísně trestati, poněvadž tyto kolky byly jen přechodným opatřením a proto nepotřebovaly tak vážné ochrany, jakou vyžaduje pro svůj vysoký význam měna trvalá. Její ochraně odpovídají plně zákonné sazby podle § 1 zák. č. 269/1919 Sb. z. a n., v němž je na mírnější trestání případů padělání méně významného dostatečně pamatováno ustanovením 3. odst. o mírnější sazbě od 5 do 10 let těžkého žaláře. Není tedy ani věcně odůvodněno vykládati výjimečný předpis § 2 zák. č. 471/1921 Sb. z. a n. způsobem rozšiřujícím. Ani jeho doslov ani účel neodůvodňují tedy v tomto případě, kde nešlo o padělání kolků tam zmíněných, požadavek stěžovatelův, že by byl soud porotní povinen a

oprávněn dáti porotcům podle § 3 zák. čís. 471/1921 Sb. z. a n. dodatkovou otázku, zda jsou zde okolnosti odůvodňující sníženou trestní sazbu podle § 1 cit. zák.

Čís. 5074.

Přečin zlehčování podle § 27 zák. čís. 111/1927 je deliktem ohrožovacím, nikoliv výsledečným; stačí, byla-li pozastaveným jednáním přivoděna i jen možnost škody, třeba i jen pro uzavírání budoucích zakázek.

Spadá sem, tvrdil-li kdo, že určitá firma již neexistuje, že jeho firma její podnik převzala a má bráti do opravy výrobky oné firmy.

(Rozh. ze dne 10. září 1934, Zm I 381/33.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl po ústním líčení zmateční stížnosti soukromé obžalobkyně do rozsudku krajského soudu v Chrudimi ze dne 20. ledna 1933, jímž byl Norbert K. podle § 259 čís. 2 tr. ř. zproštěn z obžaloby pro přečin podle § 29 zákona o nekalé soutěži čís. 111/1927 Sb. z. a n., zrušil napadený rozsudek jako zmatečný a uznal obžalovaného vinným přečinem zlehčování podle § 27 zákona proti nekalé soutěži čís. 111/1927 Sb. z. a n. spáchaným tím, že dne 22. července 1930 Josefu S-ému a Anně F-ové v N. za účelem soutěže učinil o poměrech podniku žalující firmy údaje, o nichž věděl, že jsou nepravdivé a způsobily poškodit tento podnik, prohlásiv, že je od firmy, která převzala podnik firmy A. S. a že tato firma již neexistuje.

Z d ů v o d ů:

Napadený rozsudek zjišťuje po stránce skutkové, že se obžalovaný Josefu S-ému a Anně F-ové představil, že je od firmy, která převzala podnik firmy A. S., že tato firma již neexistuje a že jeho firma má bráti do opravy odstředivky místo ní.

Nelze tvrditi, že soud při zjištění těchto údajů obžalovaného ke svědkům porušil zákon s hlediska čís. 9a) § 281 tr. ř. Lze připustit, že při posuzování otázky klamavosti údajů je vycházeť s hlediska zákazníků, zákazníků průměrných, ani příliš prozíravých ani naprosto nepozorných, a že pro posouzení věci je směrodatný dojem, jaký obžalovaný svými poznámkami učinil na zákazníky a jak jim zákazníci rozuměli a si je vykládali. Leč právě s tohoto hlediska posuzoval věc i nalézací soud, a nelze podle obsahu rozsudku říci, že se při hodnocení průvodů neřídil těmito právními zásadami. Snaží-li se stížnost vyvozovati ze svědeckých výpovědí jiný závěr, nanejvýš i ve příčině doslovu a smyslu pozastavených výroků, neprovádí tím zmatek čís. 9a) § 281 tr. ř. a brojí jen nepřipustně proti volnému přesvědčení nalézacího soudu. Je tedy vycházeť z formálně bezvadně zjištěného děje, že se obžalovaný představil jako zastupce firmy, která převzala podnik A. S., a že tato firma již neexistuje.

Tento skutkový děj nenaplnuje skutkovou podstatu přečinu podle § 29 zák. proti nekalé soutěži, jak bylo vysloveno již v rozhodnutí vydaném v této věci nejvyšším soudem dne 21. dubna 1932, Zm I 857/31 (Sb. tr.